A VENIT ȘI-AICI CRĂCIUNUL

A venit şi-aici Crăciunul
Florile dalbe.
Să ne mângâie surghiunul;
Florile, florile dalbe
cade albă nea
peste viaţa mea,
peste suflet ninge.
Cade albă nea
peste viaţa mea
care-aici se stinge.

Tremură albastre stele
peste dorurile mele;
Dumnezeu de sus
în inimi ne-a pus
pâlpâiri de stele.
Dumnezeu de sus
în inimi ne-a pus
numai lacrimi grele.

Maica Domnului Curată
Adă veste minunată!
Zâmbetul tău drag
înfloreste-n prag
ca o zi cu soare!
Zâmbetul tău drag
îl aşteaptă-n prag
cei din închisoare.

Steaua prinde să lucească
peste ieslea-mpărătească.
Şi din nou trei magi
varsă din desagi
aur şi tămâie.
Îngerii de sus
magilor le-au pus
cerul sub călcâie.

Lumea-n cântec se deşteaptă
pe Mesia îl aşteaptă.
Zâmbete cereşti
intră pe fereşti,
vin în orice casă.
Şi în orice gând
arde tremurând
câte o stea sfioasă.

Numai temniţa posacă
a-mpietrit sub promoroacă.
Stăm în bezna grea
pentru noi nu-i stea
cerul nu s-aprinde.
îngerii grăbiţi
Pentru osândiţi
nu aduc colinde.

Peste fericiri apuse
tinde-Ti mila Ta Iisuse.
Cei din închisori
te-aşteaptă în zori
pieptul lor suspină.
Cei din închisori
te-aşteaptă în zori
să le-aduci lumina.

O, Iisuse Împărate
iartă lacrimi şi păcate!.
Vin’ să-nchizi uşor
rănile ce dor,
visul ni-l descuie.
Noi te-om aştepta,
căci pe Crucea Ta
stăm bătuţi în cuie…

SUS LA ‘NALTUL CERULUI

Sus la naltul cerului
suie robii Domnului,
vin convoi din temnița Aiudului.

Flori de lacrimi din cer cad,
plânge cetina de brad,
munții suri bătrâna frunte și-au plecat.

Stele ard sub pașii lor,
vântul zvon dă codrilor:
trece-n lanțuri ceata osândiților.

N-au avut aur curat,
nici tămâie n-au aflat
detinuții pentru Pruncul de-mpărat.

Dar adus-au drept prinos
Suflet dalb și luminos
slobozit din trupuri frânte nemilos.

La Hristos dac-au ajuns,
la picioare blând I-au pus
viața lor, urzită-n rugăciuni și plâns.

Sus la naltul cerului, Sus la naltul cerului,
mucenicii Domnului
cer în rugă mântuirea Neamului.

AVEM O ȚARĂ

Avem o ţară unde au stăpânit odată
Vitejii daci, bărbaţi nemuritori.
Şi unde stau de veacuri laolalta,
Izvoare, văi şi munţi cu fruntea-n zări.

Avem troiţe sfinte, altare şi icoane
Şi candeli ard cu mii de pâlpâiri;
Avem atâtea lacrimi şi prigoane
Că ne e plin, pământul de martiri.

Avem la Putna sfânt şi viu cu duhul
Pe cel ce-a stat ortodoxiei scut;
Şi azi de-l vom chema să-nving-apusul,
Va răsturna cinci veacuri de pământ.

Avem pe Brâncoveanu pildă tare,
Căci pruncii lui sub sabie-au căzut;
Ca să păzească fără de schimbare
Credinţa dreaptă-n care s-au născut.

Avem Ardealul sfânt, pământul răstignirii,
Cu tunuri sfârtecat de cel viclean;
Avem ierarhii sfinţi, pe Iancu şi martirii,
Pe Horia tras pe roată pentru neam.

Azi iarăşi te-au suit vrăjmaşii tăi pe cruce,
Ardeal cu trei culori împodobit;
Scriind deasupra vina ta cu sânge,
Aceea că ortodoxia ai iubit.

Avem un Rai de sfinţi, în temniţi daţi la moarte
Şi aruncaţi în groapă neştiuţi;
Dar astăzi dând pamantul la o parte
Ies moaşte sfinte-n zeghe grea de deţinuţi.

E jertfa lor de veacuri mărturia
Ce strigă din morminte pân' la noi:
Sa apărăm cu râvnă Ortodoxia

Şi-acest pământ de sfinţi şi de eroi!

Colindul Prizonierilor Romani din URSS – Stefan Tumurug

Sub fereastra amintirii ne-adunăm
cântecul de altădată-l colindăm,
Şi-a cernut un înger florile tiptil
peste fruntea mea senină de copil.
Mamă, mamă, cresc nămeţii, suferim,
flori de măr într-o cunună, velerim!

Brazii ard în vatra vechiului cătun
noi cântăm colindul unui nou Crăciun.
Doamne, arde-n focul inimii zăpezi
fruntea noastră, mamă, iarăşi s-o dezmierzi.
Mamă, mamă, cresc nămeţii, suferim,
flori de gheaţă-ntr-o cunună, velerim!

Răbufneşte-n vaier stepa către cer
brazi îşi leagănă în vârfuri Lerui Ler!
Trec în caravană magii dorului
peste fruntea rece-a luptătorului.
Mamă, mamă, cresc nămeţii şi pierim
fără nume, fără ţară, velerim!”

La poartă la Ștefan-Vodă

La poartă la Ștefan Vodă
Lerului Domnului
Boierii s-au strâns la vorbă.

Dar vorba de cine este
Lerului Domnului
De Iisus născut în iesle.

Însă Ștefan, Domn cel sfântu
Lerului Domnului
De la rugă auzindu,

Pe boierii ce vorbeau
Lerului Domnului
Si pe Domnul proslăveau.

El pe data s-a plecatu
Lerului Domnului
Cu boierii s-a-nchinatu,

Si cu glasul de supus
Lerului Domnului
A slăvit pe Domn Iisus.

O, brad frumos

O, brad frumos, ce sfânt păreai
în altă sărbătoare.
Mă văd copil cu păr bălai
și ochii de cicoare.
Revăd un scump și drag cămin
și chipul mamei sfinte,
imagini de Crăciun senin
mi-apar și azi în minte.
O, brad frumos, ce sfânt păreai
în altă sărbătoare.

Un brad cu daruri și lumini
în amintiri s-arată.
În vis zâmbește ca un crin
copilul de-altădată.
Întregul cer era deschis
deasupra frunții mele.
Azi strâng doar pulbere de vis
și numai scrum din stele.
Un brad cu daruri și lumini
în amintiri s-arată.

Copil bălai, Crăciun și brad
s-au stins în alte zile.
Azi, numai lacrimi cad
pe-ngălbenite file ...
Azi nu mai vine Moș Crăciun
cu barba-i jucăuse,
ci doar tristețile mi-adun
să-mi plângă lângă ușe...
Copil bălai, Crăciun și brad
s-au stins în alte zile.

În bezna temniței mă frâng
sub grele lespezi mute,
și-mpovărat de doruri plâng
pe amintiri pierdute.
Omatul spulberat de vânt
se cerne prin zăbrele
și-mi pare temnița mormânt
al tinereții mele...

În bezna temniței mă frâng
sub grele lespezi mute…

Colind pentru deținuți

Sus la Alba între creste,
A Aiudului poveste,
Îngerii in cor
Se adun' ușor
Să o dea de veste.

E-o poveste-adevărată
Despre cum au fost odată
Îngropați de vii
Cei mai buni copii
În mormânt de piatră.

Munți întregi de suferințe,
Doruri, foame, neputințe
Si chin ne-ncetat
Greu v-au încercat
Sfânta tinerețe.

N-ați avut lăcașuri sfinte,
Nici odăjdii aurite,
Piept de muribund
V-a fost altar sfânt,
Zeghele veșminte.

Când bătaia nemiloasă
Umplea lada pântecoasă,
Veneau îngeri sfinți
Mortți schilodiți
Să îi prohodească.

Iar din lacrimile-amare
Pentru-a celor morți plecare
Se iveau în zori,
Pe mormântul lor,
Dalbe lăcrămioare.

Dat-ați pildă cum se moare
Pentru-o țară ca un soare,
Cum să fii oricând
Gata pe pământ
Pentru-o jertfa mare.

Au ucis în temniți crunte
Trupuri slabe și flămânde,
Insă niciun chin
Suflete de crin
N-a putut ucide.

Suferința voastră multă
Azi la Alba-n munți o cântă
Lăcrimații brazi
Pentru cei ce azi
Prea ușor vă uită.

Din adâncuri de morminte
Invia-vor oseminte,
Robii din Aiud,
Pentru neam plângând,
S-or ruga fierbinte,
Robii din Aiud
La Hristos Cel Blând
Ducând lacrimi sfinte.

In loc de colind

Lerui Ler peste paduri
Canta parca muntii suri!
Nu stiu, stele-albastre
ard?
Poate lacrimile cad,
Plange cetina de brad
Poate lacrimile cad,

Lerui Ler, a fost odata
Tara asta minunata
Caci nici basmul n-o
cuprinde.
Tara asta minunata

Din adancuri care pier
Veneau ingerii din cer
Peste tara sa colinde.
Auzeai langa bordei
Cantece de clopotei;
Cantau clopote de-argint
La palat de margarint
Si lasau atata pace
Pe batranele conace.

Cobora si Domnul Sfant
Cu san Petru pe pamant,
Doi mosnegi, cu maini de
ceara,
Ii vedeai umbland prin
tara.
Nu stiai ca prin nameti
Trece sfant izvor de vieti,
Nici stiai ca ai la cina
Sfant, izvorul de lumina!…

Lerui, basmul ar tot creste,
De-l incepi, nu se sfarseste!

Lerui Doamne, dalbe flori!
In tara colindelor,
Numai vantul mai colinda;
Sparta-i usa de la tinda
De prigoana railor.
Casa nu e luminata,
Copilasii s-au culcat
Necantand ca altadata
Praznicul cel minunat.
Mama plange-ncet la vatra,
Tata-i dus intemnitat.
Lerui- Doamne, dalbe flori!
Pentru cei din inchisori
Nu sunt clopote sa sune
Astazi pentru rugaciune.
Eu astept colindatori
Croncanind, un stol de ciori.
N-am nici nuci,
Nici mere dulci,
Nici colaci, nici paine, mama!
Le-oi da pieptul de arama
Ca sa-i smulga inima;
S-o sfasie – prada grea -
Hrana pentru Tara mea!
Le-oi da ochii mei de cer
Licarind – albastre stele -
Peste anii grei de ger
Ca sa-i duca tarii mele
Pentru dorurile-i grele,
Pentru tot amarul ei!…

Pentru cei din inchisori
Lerui – Doamne dalbe flori.